

Arrest

nr. 245 004 van 27 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. BRIJS
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 december 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. BRIJS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en geboren te zijn op 15 mei 1998.

De verzoekende partij komt volgens haar verklaringen op 1 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument.

Op 11 december 2015 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 april 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 22 januari 2018 met nummer X weigert de Raad zowel de erkenning van de vluchtelingenstatus als de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 februari 2019 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 mei 2019 wordt dit verzoek om internationale bescherming overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 6 september 2019 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 23 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Atawaura in het district Khewa (KuzKunnar) in Nangarhar, hoewel u in het ziekenhuis van Jalalabad geboren werd. Op uw zestiende verhuisde uw familie naar Jalalabad, waar u drie jaar woonde. U bent naar school gegaan tot de twaalfde graad, waarna u van plan was om de toelatingstest om politieagent te worden te doen, maar u verliet Afghanistan voor het zover was. U hielp in de tussentijd ook in de winkel van uw vader.

Toen u nog in Khewa woonde was uw vader een dorpsoudste. U ging korte tijd naar een madrassa, maar toen daar opgeroepen werd tot Jihad zei u dat aan uw vader, die de overheid inlichtte, waarna ze een raid hielden tegen de madrassa. Uw vader ontving naderhand bedreigingen, waardoor besloten werd om te verhuizen naar Jalalabad. Uw vader begon een verfwinkel, alwaar bepaalde verf verkocht werd gebruikt in bommenproductie. Toen de verkoop daarvan werd stopgezet, werd uw vader hierover lastig gevallen. In de vierde maand van 1393 (juni-juli 2014) werd uw broer voor uw ogen bij het sluiten van de winkel neergeschoten door onbekenden. Om dit te proberen verwerken verhuisde u naar uw tante in het Deremsel-gebied van Jalalabad, nabij de Hindoetempel aldaar. Vervolgens was u in de eerste of tweede maand van 1394 (maart – mei 2015) getuige van een bomaanslag tegen de Kabul-bank. U had het hier zeer moeilijk mee, waarop uw vader besliste om u naar het buitenland te sturen.

U verliet Afghanistan in de achtste maand van 1394 (oktober – november 2015), en kwam aan in België op 1 november 2015, en vroeg asiel aan op 11 december 2015. Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: een kopie van een brief van uw school, een brief van de dorpsoudsten, een schoolattest, een winkelbewijs, doktersbriefjes uit Afghanistan, een tazkara, een tazkara van uw vader, een dreigbrief, een aantal foto's, en de enveloppen waarin deze zaken u werden toegestuurd.

Op 19 april 2017 werd u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend. Het CGVS oordeelde immers dat u zich opnieuw kon vestigen in Jalalabad. Voorts kon er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de lokale imam in Khewa, de dood van uw broer en de bedreigingen die uw vader in zijn verfwinkel ontvangen zou hebben. U tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), maar de RvV bevestigde de beslissing van het CGVS in het arrest van 22 januari 2018. U tekende geen beroep aan bij de Raad van State.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 5 februari 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 17 juni 2019 werd u gezien de nieuwe elementen aanwezig in uw dossier een beslissing tot ontvankelijk verzoek betekend. U geeft aan dat u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming gelogen heeft over een aantal zaken. Zo hoorde de foto van uw vermeende broer in werkelijkheid een dorpsgenoot toe en de door u neergelegde dreigbrieven waren vals. U vertelde wel de waarheid over uw eerdere woonplaatsen en uw aantal broers, het zijn er drie namelijk. Heden geeft u aan dat u Afghanistan verliet omwille van de oorlog. Een van uw drie broers heeft Afghanistan intussen ook verlaten, maar hij is momenteel vermist. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u niet enkel de slechte veiligheidssituatie, maar u vreest ook dat u uitgehuwelijkt zal worden door uw ouders. In België

leerde u immers E. B. (...) kennen. U bent bij haar ingetrokken en ziet haar als uw Belgische moeder. Jullie zijn zelfs een adoptieprocedure gestart. U leerde via E. B. (...) ook M. O. (...) kennen, zij werd geadopteerd van Ethiopië. Intussen hebben jullie een relatie. U heeft uw ouders in Afghanistan nooit ingelicht over deze relatie, maar wanneer u aan het videochatten was met uw vader kwam M. (...) binnen en ze gaf u een kus.

Uw vader gaf hier een opmerking over, maar u legde hem uit dat dit een normale begroeting was in België en jullie ronden jullie gesprek af. Niet veel later gaf uw vader aan dat hij een huwelijkskandidate voor u had en hij stuurde foto's van haar door. U wilt echter niet meer haar trouwen omdat u reeds een relatie heeft en u zou uw aanstaande willen laten studeren, hetgeen u in de problemen zou kunnen brengen bij de familie van uw aanstaande. Er werd evenwel nog geen verlovingsest gehouden aangezien u in België niet over verblijfsdocumenten beschikt. Dit argument was voorlopig voldoende om uw vader ervan te overtuigen het verlovingsest uit te stellen. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw originele geboorteakte en vertaling neer. U legde tevens de kopieën van de volgende documenten neer: een brief van uw advocaat gedateerd op 22 januari 2019, artikels betreffende de veiligheidssituatie in Jalalabad van de periode van 10 maart 2019 tot en met 3 oktober 2019, de opmerkingen van uw advocaat betreffende de notities van uw persoonlijk onderhoud, foto's van u met uw vriendin, foto's van het meisje dat uw familie voor u heeft uitgekozen en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. U verklaarde dan wel dat u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming 17 jaar oud was, maar dit betekent dat u in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming duidelijk meerderjarig bent en ook zo kan behandeld worden (CGVS p.4).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U heeft het CGVS er allereerst immers niet van kunnen overtuigen dat u danig verwesterd bent door uw verblijf in Europa dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan niet meer zou kunnen confirmeren aan de Afghaanse gebruiken, noch dat u op basis van deze verwestering een verhoogd risico op vervolging zou lopen omdat u gepercipieerd wordt als verwesterd. Hierbij wenst het CGVS allereerst op te merken dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' niet beschouwd kunnen worden als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, dat twee cumulatieve voorwaarden inhoudt. Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Evenwel is de groep zeer divers, zowel wat betreft achterliggende motieven en oorzaken van verwestering, alsook de mate en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert (zie in deze zin ABRvS (NL) 21 november 2018, ECLI:NL:RVS:2018:3735, pt. 6.6). Er kan ten slotte ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in het betrokken land een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu elk van deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, kan worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden. De argumentatie van uw advocaat in de

brief van 22 januari 2019 dat u louter omdat u in Europa heeft geleefd niet kan terugkeren naar Afghanistan kan dan ook allerm minst overtuigen. Uw advocaat verwijst hierbij naar algemene rapporten, zonder uw persoonlijk vrees in concreto aan te tonen. Bovendien houden de voorgelegde citaten uit deze algemene rapporten nauwelijks verband met uw persoonlijke omstandigheden. Zo wordt in een citaat van de –UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers vermeld dat de taliban verwesterde personen viseert. Hierbij wordt evenwel benadrukt dat de taliban strenge regels hanteert in de gebieden waar zij controle hebben, wat in Jalalabad absoluut niet het geval is. Ook het citaat uit het rapport 'Joint report on Westernised Male Returnees' wordt omschreven hoe 'terugkeerders' worden gezien als een bedreiging vanwege hun gebrek aan onderwijs en job kansen. U ging echter naar school tot de twaalfde graad in Afghanistan en volgde in België ook nog verschillende opleidingen. Bovendien heeft uw vader tot op heden een winkel in Jalalabad waardoor u makkelijk aan werk zou komen (CGVS p.5).

Voorts dient te worden opgemerkt dat een westerse levensstijl op zich geen godsdienstige of politieke overtuiging vormt. De vervolgingsgronden 'godsdienst' en 'politieke overtuiging' handelen beide over kenmerken die fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij dit opgeeft (zie in deze zin ABRvS (NL) 21 november 2018, ECLI:NL:RVS:2018:3735, pt. 5.7). De bescherming die op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienst' of 'politieke overtuiging' wordt geboden omvat dan ook slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (zie in deze zin HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, pt. 70-71). Bijgevolg kan besloten worden dat een louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om als vluchteling te worden erkend, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uiting vormt van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

U geeft evenwel nergens blijk dat uw voorgehouden verwesterde gedrag is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging die bijzonder belangrijk is voor u om uw (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Uit uw algemene betoog en de bijgevoegde brieven van uw raadsman blijkt immers enkel dat u zich heeft geïntegreerd in België, dat u bij een Belgische alleenstaande vrouw verblijft en dat u een Belgische vriendin heeft, maar niet dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat u omwille van bepaalde opvattingen problemen zou ondervinden bij terugkeer. U geeft namelijk aan dat u zichzelf nog steeds als moslim beschouwt, al bent u niet altijd praktiserend (CGVS p.6). U voegde hier evenwel aan toe dat u wel praktiseert wanneer u de tijd heeft (CGVS p.6). U geeft met andere woorden duidelijk aan dat u geen problemen heeft om een praktiserend moslim te zijn. Uw verwestering vormt bijgevolg geen uiting van een godsdienstige overtuiging. Het CGVS kon tevens vaststellen dat uw verwestering eveneens geen uiting van een politieke overtuiging vormt. U gaf hoogstens aan dat u het bij terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen nalaten op te komen voor vrouwenrechten. U zou meer bepaald uw vrouw er willen laten studeren (CGVS p.10-11). U haalde echter geen concrete argumenten aan waaruit blijkt dat u louter omdat uw vrouw studeert vervolgd zou worden in Jalalabad. Na confrontatie met de vaststelling dat er vrouwen zijn die studeren en werken in Jalalabad kwam u namelijk niet verder dan de bewering dat het mensen met een andere mentaliteit waren (CGVS p.12). U liet het hierbij evenwel na te argumenteren waarom u vervolgd zou worden omdat u uw vrouw zou laten studeren. U heeft tot slot ook niet aangetoond dat u omwille van uw relatie met de Belgische M. O. (...) of uw verblijf bij de Belgische E. B. (...) een verhoogd risico loopt op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan. Wat betreft uw relatie met M. O. (...) gaf u aan dat uw vrienden u uitlachten wanneer u een foto van u en uw vriendin op Facebook plaatste. Na enkele bijvragen bleek echter dat deze spot eerder gebaseerd was op de huidskleur van uw vriendin dan uw relatie op zich (CGVS p.12). Bovendien kan deze spot onmogelijk beschouwd worden als voldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Uw advocaat voegde hier in zijn brief van 22 januari 2019 aan toe dat u omwille van uw verblijf bij een Belgische alleenstaande christelijke vrouw vervolging dient te vrezen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Deze verklaring kan echter niet overtuigen. U gaf immers zelf aan dat uw ouders geen probleem hebben met de adoptieprocedure die u hier in België met deze dame bent gestart (CGVS p.9). Aangezien uw ouders geen enkel bezwaar hebben tegen deze procedure relativeert de door u aangehaalde vrees dan ook in ernstige mate. De verwijzingen van uw advocaat naar uw vermeende politieke overtuiging in de brief van 22 januari 2019 kan dan ook niet overtuigen. Uw advocaat verwijst hierbij bovendien naar arresten waarin over homoseksualiteit en andere religies wordt gesproken, beide aspecten zijn echter niet van toepassing op uw persoon.

Voorts licht u niet concreet toe waarom uw in België ontwikkelde Westerse levensstijl er in uw geval toe zou kunnen leiden dat u een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegeschreven bij terugkeer. U maakt niet aannemelijk dat u uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen kenmerken heeft, minstens maakt u niet aannemelijk dat u deze niet kan veranderen, of dat dat niet redelijkerwijs van u mag worden verwacht (HvJ 5 september 2012, gevoegde C-71/11 en C-99/11, pt.71; HvJ 7 november 2013, gevoegde zaken C-199/12, C-200/12 en C-201/12; pt. 71 en ABRvS (NL) 21 november 2018, ECLI:NL:RVS:2018:3735, pt. 8.6.). Uit uw geboorteakte blijkt daarenboven dat u op 15 mei 1998 geboren bent in Afghanistan en u verliet Afghanistan in oktober of november 2015 wanneer u ruim 17 jaar oud was. U heeft dus uw vormende jaren in Afghanistan doorgebracht en ging er tot de twaalfde graad naar school. Het grootste deel van uw leven heeft u in Afghanistan gewoond. u brengt geen voldoende concrete en pertinente elementen bij waaruit kan blijken dat uw verblijf sinds november 2015 in België van u een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat u uw leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

Bovendien zijn bepaalde (her)aanpassingen aan de in Afghanistan heersende culturele normen en waarden niet onoverkomelijk en toont u niet aan dat een persoonlijke aanpassing hieraan, fundamentele rechten zouden schenden in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet met name van artikel 15, lid 2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en artikel 1 van het EUHandvest dat stelt dat de menselijke waardigheid onschendbaar is en moet worden geëerbiedigd en beschermd. In casu kan niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Ter volledigheid wenst het CGVS op te merken dat uw bewering dat u een risico loopt om ontvoerd te worden omdat u als verwesterd persoon beschouwd zal worden als een rijk persoon (CGVS p.10). Deze verklaring is echter volledig in strijd met de documentatie die uw advocaat voorlegt en waaruit blijkt dat de meeste 'terugkeerders' beschouwd worden als arm. Bovendien beperkt u zich hierbij tot een zeer algemene bewering zonder deze concreet voor u persoonlijk aan te tonen.

Ten tweede heeft u het CGVS er niet van kunnen overtuigen dat u bij terugkeer naar Afghanistan verplicht zal worden te trouwen. Het CGVS stelde immers vast dat uw familie in Afghanistan veel minder conservatief is dan u wenst te laten uitschijnen. Zo is op de foto die u voorlegde van Laili uw hele familie te zien. Op deze foto draagt echter niemand een hoofddoek en de jurken van de dames hebben bovendien een lichte uitsnijding aan de hals. Deze kledingstijl wijst op de eerder liberale denkwijze van uw gezin. Bovendien gaf u aan dat uw ouders er geen enkel probleem mee hebben dat u in België inwoont bij een alleenstaande christelijke vrouw en dat u bovendien een adoptieprocedure met haar opstartte (CGVS p.9). Indien uw ouders werkelijk zeer conservatief zijn, kan immers verwacht worden dat deze adoptieprocedure enige controverse zou doen ontstaan, in casu quod non. Ook uw verklaringen over hoe uw vader te weten kwam dat u hier een vriendin had is in strijd met uw bewering conservatieve ouders te hebben. Zo beweerde u dat uw vader dit ontdekte doordat uw vriendin u een kus gaf terwijl u met uw vader aan het videochatten was (CGVS p.8). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat u zou toelaten dat een meisje u kust voor de camera wetende dat uw vader bijzonder conservatief is. Dat een dergelijke gebeurtenis plaats vond wijst er dan ook nogmaals op dat uw ouders minder conservatief zijn dan u wenst te laten uitschijnen. In dit kader is het eveneens vreemd dat u ooit een foto van u en uw vriendin op Facebook plaatste, terwijl uw vader ook gebruik maakt van Facebook (CGVS p.8). Dat u zonder meer aan de hele wereld laat weten dat u een Belgische vriendin heeft staat in schril contrast met de bewering uit een zeer conservatieve omgeving te komen. Het CGVS trekt niet zo zeer in twijfel dat er mogelijk gelachen werd met de huidskleur van uw vriendin, maar niet met uw relatie op zich. Uw verklaring een foto van u en uw vriendin op facebook te hebben geplaatst wijst dan ook nogmaals duidelijk op de weinig conservatieve aard van uw omgeving. Uw bewering afkomstig te zijn van een bijzonder conservatieve familie die u wenst uit te huwelijken wordt overigens verder ondermijnd door uw bewering nog niet effectief verloofd te zijn (CGVS p.7). Uw bewering dat u er in slaagde uw vader de verloving te laten uitstellen tot u papieren kreeg kan hierbij allerm minst overtuigen (CGVS p.12). Indien uw vader, zoals u zelf beweert, bijzonder conservatief is en schrik heeft dat u op het slechte pad terecht komt door uw relatie hier in België is het immers weinig aannemelijk dat hij het verlovingsfeest blijft uitstellen simpelweg omdat u geen papieren heeft. Wanneer u geconfronteerd werd met dit contrast kwam u niet verder dan de herhaling van het weinig overtuigende argument dat u de verloving kon uitstellen omdat u geen papieren heeft. U heeft overigens geen overtuigend bewijs kunnen leveren van uw uithuwelijking. U legt dan wel een foto neer van eenzelfde meisje dat te zien is bij uw familie, maar niets toont aan dat dit uw aanstaande zou zijn. De foto's die u neerlegt van u en uw vriendin bewijzen bovendien hoogstens dat u een relatie heeft, hetgeen niet betwijfeld wordt. De door u gelegde foto's kunnen bovenstaande appreciatie dan ook niet ombuigen. Het lijkt er dan ook op dat uw vader u hoogstens een meisje heeft voorgesteld, maar niets wijst op het bestaan van een dwang om

met haar te trouwen. Wat er ook van zij, zelfs in de hypothese dat het hier wel een gedwongen huwelijk betreft, verklaarde u dat het enige sanctie die u van uw ouders zou krijgen indien u weigerde te trouwen zou zijn dat u uit het huis zou worden gezet (CGVS p.7, 12). Deze sanctie kan evenwel niet als voldoende zwaarwichtig beschouwd worden om te spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. U bent immers een gezonde jonge man die tot de twaalfde graad in Afghanistan studeerde en in België verschillende opleiding volgde. U bent dus perfect in staat om een eigen leven uit te bouwen in Jalalabad.

Ten derde vreest u niet te kunnen studeren in Jalalabad. Hieromtrent wenst het CGVS op te merken dat u bezwaarlijk kan voorhouden dat het loutere gegeven dat u in Afghanistan niet dezelfde kansen op onderwijs en ontplooiing geniet als in België 'vervolging' uitmaakt in de zin van artikel 1, A van de Conventie van Genève, zoals gedefinieerd in artikel 48/3, § 2 van de vreemdelingenwet, of als 'ernstige schade' kwalificeert in de zin van artikel 48/4, § 2 van voormelde wet.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Een vierde vrees die u aanhaalde is uw vrees voor de algemene onveiligheidssituatie in Afghanistan en meer bepaald Jalalabad. Hieromtrent wenst het CGVS allereerst op te merken dat naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, Afgaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in

een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie,

gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Waar blijkt dat de Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 18 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Jalalabad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Jalalabad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie

waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uw bewering dat de winkel van uw vader herhaaldelijk beschadigd werd kan immers niet overtuigen (CGVS p.5). U slaagt er immers niet in om deze verklaringen te staven met foto's. Uw bewering dat u geen foto's van de schade heeft omdat niemand er in dergelijke situaties aan denkt een foto te trekken kan hierbij niet overtuigen (CGVS p.5). Indien u immers herhaaldelijk schade lijdt aan uw winkel kan namelijk van verwacht worden dat u deze schade minstens een keer registreert, al was het om uw omgeving in te lichten over wat plaats vond. Bovendien slaagde u er niet om te concretiseren wanneer de winkel beschadigd werd en door welke aanslagen de winkel beschadigd raakte (CGVS p.5). Van iemand wiens familie inkomen danig bedreigd werd door herhaaldelijke aanslagen kan nochtans verwacht worden hier doorleefd en in detail over te kunnen vertellen, in casu quod non. Het CGVS vond overigens een foto van uw vader in zijn winkel in Jalalabad terug op facebook waarin hij in 2017 duidelijk te zien is in een winkel in goede staat (zie administratief dossier). Hierdoor wordt uw bewering nogmaals ondermijnd. Zelfs in de hypothese dat de winkel van uw vader wel herhaaldelijk beschadigd werd wenst het CGVS op te merken dat van een gewone burger redelijkerwijze kan worden verwacht dat die het persoonlijk risico om slachtoffer te worden van een aanslag door anti-gouvernementele elementen (AGE's) kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van AGE's worden aangeduid. Niets weerhoudt u er namelijk van om werk te zoeken op een plaats waardoor u zichzelf niet aan een dergelijk risico zou blootstellen. Voorts verklaarde u dat uw familie, ouders, twee broers, tante langs moederszijde nog steeds in Jalalabad leven (CGVS p.5-7). Uw bewering dat uw ouders intussen verhuisden wijst geenszins op een verhoogde risico op ernstige schade in uw hoofde (CGVS p.6). Tot slot is uw bewering dat u getuige was van de aanslag op Kabulbank 2015, hoewel betreurenswaardig, niet voldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming (CGVS p.5).

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Ter volledigheid wenst het CGVS op te merken dat uw verklaring naar een psycholoog te zijn geweest in België bovenstaande appreciatie niet kan ombuigen. Deze therapie vormt immers geenszins een bewijs van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien gaf u aan dat de psycholoog u hulp gaf bij het omgaan met bepaalde situaties en werd er bij u geen concrete diagnose gesteld die een terugkeer naar Afghanistan onmogelijk zou maken (CGVS p.11).

De documenten die u voorlegde en nog niet besproken werden kunnen bovenstaande appreciatie eveneens niet wijzigen. Zo vormen uw geboorteakte en de vertaling ervan hoogstens een bewijs van uw herkomst en geboortedatum, hetgeen niet betwijfeld wordt. De opmerkingen van uw advocaat betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud betreffen slechts correcties van de spelling en wijzigen geenszins de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Hierdoor kunnen de opmerkingen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De artikels met veiligheidsincidenten in Jalalabad kunnen bovenstaande appreciatie eveneens niet wijzigen daar zij slechts algemene incidenten aangeven die noch u, noch uw familie of vrienden betreffen (CGVS p.13). Bovendien gaf het CGVS reeds eerder aan dat het niet ontkent dat er veiligheidsincidenten plaats vinden in Jalalabad, maar zij zijn niet van die aard dat er sprake is van een situatie van veralgemeend geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het standpunt van de partijen

2.1.1. Het standpunt van de verzoekende partij

- Het verzoekschrift

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Beide middelen worden samen besproken, gelet op hun onderlinge samenhang.

De verzoekende partij stelt dat ze haar volgend verzoek om internationale bescherming steunt op de verregaande “verwestering” die zij de afgelopen jaren ondergaan heeft. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij met onvoldoende zorgvuldigheid het verzoek tot internationale bescherming onderzocht heeft.

Ten eerste stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij ervan lijkt uit te gaan dat wat de verzoekende partij onder “verwestering” begrijpt, niet meer is dan het gegeven dat zij een ander “gedrag” zou hebben dan wat van haar wordt verwacht in Afghanistan, en dat dit eenvoudig terug te schakelen zou zijn. De verzoekende partij meent dat dit een grove onderschatting is van haar individueel geval, daar zij als gevolg van intense contacten met mensen die een grondig humanistische levensopvatting aanhangen, een totaal nieuwe kijk op de wereld heeft gekregen wat heeft geleid tot overtuigingen en een manier van in het leven staan die in Afghanistan totaal onmogelijk zijn. De verzoekende partij vervolgt dat zij tijdens haar verhoor heeft uitgelegd, dat ze niet kan leven met het genderonvriendelijke klimaat, het gebrek aan individuele vrijheid om de eigen levenspartner uit te kiezen, de plicht om strikt de islam te moeten volgen en bijgevolg het gebrek aan vrijheid van godsdienst, de overheersende xenofobie, etc. De verzoekende partij stelt dat het in haar geval normen en waarden betreft die als gevolg van de vele gesprekken met haar nieuwe familie, namelijk haar adoptiemoeder en adoptiepeter, haar vriendin en hun vrienden en kennissen, dermate fundamenteel geworden zijn, dat dit werkelijk haar morele integriteit raakt. De verzoekende partij stelt dat indien zij niet meer volgens deze normen en waarden zou kunnen leven dan zou zij in realiteit een onderdeel van haar identiteit moeten verloochenen. In dit verband wijst de verzoekende partij naar de bladzijden 10 en 11 van haar gehoor. De verzoekende partij citeert ook een passage op bladzijde 13 van haar gehoor en verwijst naar de brief van haar advocaat van 22 januari 2019. De verzoekende partij wenst opnieuw te onderstrepen dat haar “verwestering” niet louter het gevolg is van haar verblijf in België van de voorbije jaren, maar veeleer van de intense en diepgaande relaties die zij heeft opgebouwd met haar adoptiefamilie, haar Belgische vrienden en kennissen, die haar gedachtengoed danig hebben beïnvloed. De verzoekende partij stelt dat zij niet meent dat zij een risico op vervolging loopt omwille van een “westerse levensstijl” (bijvoorbeeld omdat zij westerse kleding zou dragen, naar westerse muziek luistert, of dergelijke meer) maar omdat zij zich fundamentele maatschappelijke normen en waarden eigen heeft gemaakt die raken aan haar identiteit en morele integriteit, en die volledig haaks staan op de in Afghanistan heersende wetten en gebruiken.

Vervolgens gaat de verzoekende partij kort in op de in Afghanistan geldende wetten, gebruiken, maatschappelijke normen en waarden die ingaan tegen de fundamentele humanistische overtuigingen die zij zich de voorbije jaren eigen heeft gemaakt. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar het rapport van het Europees Ondersteuningsbureau voor Asielzaken (EASO) van december 2017, "Individuals targeted under societal and legal norm" en verzoekende partij stelt dat: "De maatschappelijke normen en waarden in Afghanistan worden volledig beheerst door de Islam, die de staatsreligie is.

Het EASO rapport beschrijft namelijk dat de Afghaanse grondwet aangeeft dat Islam de staatsreligie is, hoewel aanhangers van andere religies vrij zijn om hun religie te belijden "binnen de grenzen van de wet" (p. 23). Volgens het Islamitisch recht is bekering van de Islam naar een andere religie, of de Islam verlaten naar het atheïsme, apostasie. Hierop zijn zware straffen, en afhankelijk van de interpretatie van de islam wordt de doodstraf in veel gevallen aanvaard. Ook is godslastering strafbaar met de doodstraf of met 20 jaar gevangenisstraf (p. 24).

Uit een onderzoek van 2013 is gebleken dat 99% van de ondervraagden steun gaven aan het idee om van de sharia de officiële wetgeving te maken in het land. Van deze 99% was 79% voorstander om "afvalligen" te executeren (p. 25). Ook blijkt dat in de Afghaanse maatschappelijk identiteit, er een zeer sterke band is tussen religieuze en nationale identiteit, waardoor bekeerde Afghanen en zij die zich afkeren van de islamitische religie aanzien worden als zouden ze hun Islamitische en Afghaanse erfenis verraden.

In het algemeen aanvaardt de Afghaanse maatschappij geen overtredingen van de Islam, en personen die worden beschuldigd van godslastering of het zwartmaken van religie kunnen het doelwit worden van geweld (p. 27). Er is bijgevolg slechts weinig tolerantie ten aanzien van kritiek op of meningen die in strijd zijn met de Islam.

Uit een onderzoek van 2012, blijkt dat 61% van de ondervraagden aangeven dat zij minstens eenmaal per week naar de moskee gaan, 88% geeft aan vijf keer per dag te bidden en 93 % stelt te vasten gedurende de Ramadan.

b. Onderdrukking van de vrouw

3.2. De maatschappelijke positie van de vrouw in Afghanistan is ingebed in een constellatie van normen en waarden die verankerd zijn in familiale, religieuze, tribale en gewoonterechtelijke tradities. De Afghaanse maatschappij wordt gekenmerkt door diep ingebedde attitudes en maatschappelijke structuren die gender discriminatie versterken en verderzetten. Cultuur en traditie beïnvloeden sterk de plaats van de man als autoriteit, en verantwoordelijk voor veiligheid, bescherming en noden van de familie, wat sterk verbonden is met de noties van eer en schaamte; vrouwen daarentegen worden gezien als verantwoordelijk voor het huishouden en zijn ondergeschikt. Hoewel er langzaam meer bewustzijn is omtrent de rechten van vrouwen, blijven traditionele socio-culturele attitudes en gedragspatronen de lagere maatschappelijke status van vrouwen versterken, en leiden zij tot gender-gerelateerd geweld. Traditioneel georganiseerde gewoonterechtelijke tribale codes zoals de Pashtunwali (waar verzoeker uitdrukkelijk naar verwezen heeft in zijn verhoor) beletten vrouwen ervan om toegang te hebben tot basisrechten en vrijheden (p. 33).

Zo wordt in het algemeen vereist dat vrouwen een mannelijke chaperonne of bewaker hebben om haar te vergezellen als zij uit het huis gaat. Ook moeten vrouwen zich schikken naar strenge maatschappelijke restricties met betrekking tot hun kleding, gedrag en uiterlijk, in het bijzonder in het publiek (p. 34).

c. Geen vrijheid in keuze van huwelijkspartner en het bestaan van "morele misdrijven"

3.3. Verder blijkt dat Afghanen weinig opportuniteiten hebben om hun eigen keuzes te maken met betrekking tot het huwelijk. Koppels die ingaan tegen de wensen van de familie en traditionele verwachtingen door met iemand van hun keuze te huwen zonder goedkeuring van de familie, moeten in het algemeen de omgeving verlaten wegens het overtreden van de familie orde en eer. Dit geldt zowel voor mannen als voor vrouwen (p. 40).

Er zijn bovendien veel voorbeelden van jonge koppels die huwen tegen de wil van hun families om, die vervolgens weglopen, en die worden aangehouden en veroordeeld door het gerecht tot gevangenisstraffen. Ook zijn er gevallen van koppels die bedreigd of vermoord worden in het kader van eremoorden omdat ze de eer van de familie hebben besmeurd (p. 50).

De eer is immers een zeer belangrijk concept in de Afghaanse maatschappij, en gedragingen die worden gezien als beschamend voor de eer van de familie kunnen leiden tot doodsb bedreigingen en

eremoorden. Andere "morele misdrijfverf" kunnen ook worden vervolgd, zoals seks buiten het huwelijk, onwettige seksuele relaties, overspel, voorhuwelijks seks. Consensuele seksuele relaties tussen volwassenen buiten het huwelijk worden overigens gecriminaliseerd, en kunnen worden bestraft, (pp. 43-44)

Verzoeker verwees daar uitdrukkelijk naar wanneer hij verklaarde :

"Ik heb een niet-moslem vriendin, en we zijn niet getrouwd. En als ik terug moet zijn die dingen haram. We wonen in een land met veel regels, we moeten de regels daar accepteren. Als ik daar ben zou ik moeten Hegen, en ik wil niet in leugens leven en dat gaat daar niet ik wil hier gewoon mezelf zijn. "

d. Geen tolerantie ten aanzien van "westerse overtuigingen"

3.4. Ten slotte stelt het EASO rapport dat Afghansen die "westerse overtuigingen" aangaande huwelijk, seksualiteit, gendernormen, e.d. hebben aangenomen, niet de mogelijkheid hebben om dit openlijk te belijden, aangezien dit maatschappelijk niet aanvaardbaar is (pp. 104-105).

Ook blijkt dat voor Afghansen die terugkeren en die ongehuwd waren, hun families kort na hun terugkeer traditionele huwelijken hadden geregeld. In de Afghaanse maatschappij is alleen leven, zowel voor mannen als voor vrouwen, niet de norm en wordt in het algemeen aanvaard en aanzien als zou de persoon betrokken zijn in onwettig gedrag zoals drugs, alcoholverslaving of seksuele activiteiten. Jongen mannen leven derhalve meestal bij hun families of in gedeelde woningen tot ze huwen.

4. Zoals verzoeker heeft trachten uit te leggen gedurende zijn verhoor, en zoals werd uiteengezet in de verschillende brieven van zijn raadsman, gaan de hierboven beschreven maatschappelijke normen en waarden volledig in tegen de overtuigingen die verzoeker zich de voorbije jaren eigen heeft gemaakt, ten gevolge van de intense contacten met mensen die een grondig humanistische levensopvatting aanhangen (zijn adoptiefamilie, zijn vriendin, kennissen en vrienden).

Er mag niet worden vergeten dat verzoeker als zeventienjarige jongen is aangekomen in België, en dus gedurende zijn laatste tienerjaren en het begin van zijn twintigerjaren onderworpen is aan andere overtuigingen en maatschappelijke normen en waarden. Er kan niet ernstig worden betwist dat deze jaren in de jongvolwassenheid doorslaggevend zijn voor de vorming van de identiteit van een persoon, in het bijzonder wat ethische en politieke overtuigingen betreft, in tegenstelling tot wat het CGVS tracht voor te houden.

Indien verzoeker zich terug zou moeten schikken aan deze normen en waarden, wetten en gebruiken, zou hij gedwongen worden om een belangrijk deel van zijn nieuw verworven identiteit en morele integriteit te verloochenen.

In dit verband verwijst verzoeker naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dat stelt dat van een asielzoeker niet redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij zijn godsdienst of seksuele geaardheid geheim houdt om een risico op vervolging te vermijden.

Omtrent de vrees voor vervolging wegens een asielzoekers godsdienst stelt het Hof wat volgt: "de vrees voor vervolging van de verzoeker gegrond is zodra de bevoegde autoriteiten, gelet op diens persoonlijke situatie, van oordeel zijn dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek strekkende tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus mogen die autoriteiten van de asielzoeker redelijkerwijs niet verwachten dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, Y en Z, 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 80)

In dit kader is in het bijzonder de conclusie van de advocaat-generaal Bot van 19 april 2012 van belang, waar het volgende wordt gesteld:

"103. In de derde plaats kunnen wij van een asielzoeker redelijkerwijs niet verwachten dat hij om aan vervolging te ontkomen, afziet van het belijden van zijn geloof of dat hij om het even welk ander wezenlijk bestanddeel van zijn identiteit verbergt, zonder daarbij het gevaar te lopen dat afbreuk wordt gedaan aan de rechten die de richtlijn beoogt te beschermen en de doelstellingen die zij nastreeft.

104. Het is immers niet zo dat een vervolging niet langer een vervolging is omdat de betrokkene bij terugkeer in zijn land van herkomst blijf kan geven van terughoudendheid en discretie bij de uitoefening van zijn rechten en vrijheden door zijn seksuele geaardheid en zijn politieke opvattingen te veinzen, zijn lidmaatschap van een gemeenschap te verbergen, of door af te zien van het beleven van zijn godsdienst. Indien dit het geval was, zou de richtlijn duidelijk geen nuttig effect hebben aangezien zij niet de personen zou kunnen beschermen die zich blootstellen aan daden van vervolging wegens hun keuze om hun rechten en vrijheden in hun land van herkomst uit te oefenen. In zaken zoals aan de orde in het hoofdgeding zou dit afbreuk doen aan de rechten die de richtlijn voor Y en Z beoogt te vrijwaren, en waarop juist hun asielaanvraag is gebaseerd, namelijk hun recht om zonder angst voor vervolging

hun godsdienst in het openbaar te belijden. "(HvJ, Y en Z, conclusie advocaat-generaal, 19 april 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 103-104)

En omtrent de vrees voor vervolging wegens zijn seksuele geaardheid:

"bij de beoordeling van een verzoek om erkenning als vluchteling kunnen de bevoegde autoriteiten redelijkerwijs niet verwachten dat de asielzoeker, ter vermijding van het risico van vervolging, in zijn land van herkomst zijn homoseksualiteit geheim houdt of zich bij de invulling van die seksuele gerichtheid terughoudend opstelt. "(HvJ, X, Y en Z, 1 november 2013, gevoegde zaken C-199/12 t/m C-201/12, § 76)

Hoewel het Hof zich in deze arresten heeft uitgesproken over godsdienstige overtuigingen en seksuele geaardheid, dient deze zelfde redenering per analogie ook te worden toegepast in het kader van maatschappelijke overtuigingen die tot de kern van iemands identiteit en persoonlijke integriteit gaan: men kan in casu niet van verzoeker verwachten dat ter vermijding van een risico op vervolging of ernstige schade wegens vermeende (politieke of religieuze) overtuigingen hij zich terug conformeert aan de in Afghanistan strikte geldende traditionele normen en waarden, gebruiken en wetten.

Dit zou immers ingaan :

- tegen zijn menselijke waardigheid (art. 1 van het Handvest van de grondrechten van de EU),*
- tegen zijn recht op menselijke integriteit (art. 3 van het Handvest),*
- tegen zijn recht op recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst (art. 10 van het Handvest),*
- en tegen zijn recht op vrijheid van meningsuiting (art. 11 van het Handvest).*

Het CGVS neemt deze arresten eenvoudigweg niet in rekening door te stellen dat zij niet van toepassing zijn op verzoekers persoon, aangezien zij enkel betrekking hebben op andere religies en homoseksualiteit.

Met deze redenering gaat het CGVS volledig voorbij aan de achterliggende essentie die verankerd is in deze arresten, en die door advocaat-generaal Bot duidelijk wordt geformuleerd, namelijk dat men "van een asielzoeker redelijkerwijs niet [kan] verwachten dat hij om aan vervolging te ontkomen, afziet van het belijden van zijn geloof of dat hij om het even welk ander wezenlijk bestanddeel van zijn identiteit verbergt".

In een tweede onderdeel van haar middel stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij haar verklaringen en uitleg omtrent haar verwestering en omtrent de diepgaande overtuiging die zij zich de voorbije jaren eigen gemaakt heeft, volledig door de verwerende partij geminimaliseerd worden. Hierdoor werden deze elementen niet zorgvuldig onderzocht. De verzoekende partij voert vooreerst aan dat in tegendeel tot wat de verwerende partij in de bestreden beslissing aanvoert, zij wel concrete elementen uiteengezet heeft waaruit blijkt dat zij zich de overtuiging eigen heeft gemaakt. In dit verband argumenteert de verzoekende partij dat: "Hij beschouwt zich weliswaar als moslim maar volgt de vereisten van de Islam niet op strikte wijze. Zo deed hij bijvoorbeeld maar een deel van de ramadan in 2018 omdat hij het belangrijker vond om seksuele relaties te kunnen hebben met zijn vriendin, en bid hij slechts af en toe wanneer hij hiervoor tijd heeft. Wanneer hem de vraag wordt gesteld of hij praktiserend moslim is, antwoordt hij: "Ik ben heel druk, ik bid niet, praktiseer niet de hele tijd, ik bid wanneer ik tijd heb" Gelet op de prominente plaats van de islamitisch religie in de Afgaanse maatschappij zoals hierboven uiteengezet, en het belang van religie voor zijn familie, is het risico reëel dat verzoeker ernstige problemen zou krijgen indien zou blijken dat hij dermate "los" omgaat met de religieuze vereisten en heersende opvattingen

- Hij wenst zelf zijn levenspartner te kunnen uitkiezen, in tegenstelling tot de in Afghanistan heersende culturele norm volgens dewelke de familie een echtgenote kiest, en in tegenstelling tot de intenties van zijn familie die reeds een verloofde hebben uitgekozen;

- Hij heeft een "buitenechtelijke" relatie met een Belgisch meisje van Ethiopische afkomst en dat zichzelf beschouwd als atheïst. Hij stelt hierover dat niet moet worden gekeken naar de huidskleur van de persoon, maar wel degelijk naar wat zij in haar hart heeft. Deze relatie op zich getuigt duidelijk van zijn humanistische visie, waarbij ieder gelijk is, onafhankelijk van afkomst, kleur, gender of religie. Bovendien is het, gelet op de hierboven uiteengezette informatie, duidelijk dat deze relatie volgens de in Afghanistan geldende normen en waarden eenvoudig niet geaccepteerd wordt;

- Hij meent dat vrouwen dezelfde rechten moeten hebben als mannen, zo stelt hij bijvoorbeeld dat zijn vrouw de mogelijkheid zal moeten hebben om te kunnen studeren, dat hij het niet aanvaardbaar vindt dat vrouwen een boerka moeten dragen en dat zij enkel thuis moeten blijven om in te staan voor het huishouden, e.d. Ook dit gaat duidelijk in tegen de in Afghanistan geldende maatschappelijke genderrollen volgens dewelke de vrouw een minderwaardige positie heeft."

De verzoekende partij beklemtoont dat deze elementen geen anekdotische aangelegenheden zijn of een houding *“pour les besoins de la cause”*, maar een intrinsiek aan de persoon van de verzoekende partij verbonden omwenteling die zich voorgedaan heeft tijdens haar verblijf in België. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat: *“Zo stelt het CGVS gewoonweg dat verzoeker er geen probleem mee heeft om een praktiserend moslim te zijn, zonder enigszins in rekening te nemen dat verzoeker zijn religie op een losse wijze belijdt, en niet meer op de strikte wijze wenst te belijden die gedurende zijn hele jeugd heeft moeten volgen. Er wordt o.m. geen rekening gehouden met zijn verklaringen omtrent de manier waarop hij de ramadan heeft gedaan in 2019.*

- Aangaande verzoekers visie omtrent gelijkheid tussen man en vrouw, kijkt het CGVS enkel specifiek naar zijn verklaring dat hij zijn vrouw zou willen laten studeren, en stelt hieromtrent dat hij niet aantoonbaar waarom hij louter op grond daarvan vervolgd zou kunnen worden. Het CGVS gaat dus volstrekt voorbij aan zijn verklaringen waaruit zijn verontwaardiging blijkt aangaande de minderwaardige status van de vrouw in de Afghaanse maatschappij, zoals:

“Ze hebben er geen respect voor vrouwen en de vrouw moet de heel de tijd boerka dragen, in 45 graden, ze mogen niet buiten komen en als ze buiten komen moeten ze een boerka dragen, dat is echt geen respect. Vrouwen moeten koken enzo, maar vrouwen hebben ook een leven mannen en vrouwen zijn gelijk. Als ik daar opkom voor de rechten van vrouwen dan zal iedereen boos zijn. Mijn ouders, maar ook andere mensen en dan zal ik ook in de problemen komen.”

Overigens lijkt het CGVS te menen dat vrouwen in Jalalabad een vrij leven kunnen leiden, wat een totale en ongeoorloofde miskenning is van de objectieve informatie die hierboven werd uiteengezet, en waaruit duidelijk blijkt dat *“in Afghanistan de situatie van vrouwen, en zeker die van alleenstaande vrouwen, era problematisch en schrijnend is. De positie van Afghaanse vrouwen, waaronder de weinige vrijheden die hen worden toegekend en de manier waarop van hen wordt verwacht dat zij zich gedragen, is ingegeven door de in het land dominante interpretatie van de islam”* (zie RvV 197.969, 15 januari 2018).

Dat verzoeker problemen zou krijgen indien hij zou aanvaarden dat zijn vrouw studeert, en dezelfde vrijheden als hem heeft, is dus evident.

Op dezelfde manier minimaliseert het CGVS de betekenis van zijn relatie met M.O., door te stellen dat louter spot werd gedreven met verzoeker omwille van haar huidskleur, en dat dit op zich niet voldoende zwaarwichtig is om als vervolging te beschouwen. Het CGVS geeft zodoende blijk van gebrek aan kennis omtrent de Afghaanse maatschappij waarin grote mate van xenofobie bestaat, in het bijzonder ten aanzien van Afrikanen. Ook toont dit aan dat het CGVS niet heeft begrepen hoe diepgaand de transformatie van verzoeker is geweest.

Het getuigt van een weinig ernstige benadering wanneer het CGVS niet inziet dat het in Afghanistan niet aanvaardbaar is dat verzoeker een relatie heeft met een meisje van Ethiopische afkomst, en van een andere religie. Verzoeker verzet zich heftig ten aanzien van dergelijke xenofobie en intolerantie ten aanzien van andere religies. Het CGVS had moeten begrijpen dat verzoeker niet alleen opkomt voor vrouwenrechten, maar ook voor rechten van eenieder, ongeacht huidskleur, religie, enz.

Omtrent de adoptieprocedure opgestart, en zijn samenwoning met haar, stelt het CGVS eenvoudigweg dat zijn aangehaalde vrees hieromtrent moet worden gerelativeerd, aangezien zijn ouders hier geen bezwaar mee hebben. Bij terugkeer in Afghanistan zou verzoeker echter niet in een vacuüm leven waar hij enkel contact zou hebben met zijn ouders. Niet iedereen in zijn omgeving (verre familieleden, vrienden, buren, etc.) zou dit zomaar kunnen aanvaarden, wel integendeel.

Bovendien benadrukt hij opnieuw dat het met name de samenwoning en de intieme relatie met zijn adoptiemoeder is, die hem zodanig hebben beïnvloed. Dit wordt geenszins in rekening genomen door het CGVS.

Ten slotte blijkt het gebrek aan zorgvuldigheid in hoofd van het CGVS ook uit de motivering omtrent verzoekers uitleg dat hij het risico loopt om ontvoerd te worden omdat hij als verwesterd persoon beschouwd zou worden als rijk. Zo stelt het CGVS dat uit de documentatie aangebracht door zijn raadsman, 'terugkeerders' beschouwd worden als arm. Nochtans is dit niet wat in die documentatie stond.

Zijn brief van 22 januari 2019 vermeldt het volgende citaat: *“Firstly, a small minority had faced specific threats after returning, usually in the form of violent demands for money, perhaps - as one interviewee suggested - because people who had been in Europe were assumed to be wealthy, although in reality most had returned with little or no savings.”*

Bovendien blijkt uit het EASO-rapport van 2017 waar hierboven naar werd verwezen dat "terugkeerders" wel degelijk ernstige moeilijkheden hebben ondervonden omdat ze worden beschouwd als rijk.

De verzoekende partij vervolgt dat ze het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot het kiezen van de huwelijkspartner door de familie, en de boordeling van de verwerende partij dat haar familie niet conservatief zou zijn. De verzoekende partij betoogt dat: *“Op de eerste plaats*

benadrukt verzoeker dat uit de hierboven aangebrachte objectieve landeninformatie ontegensprekelijk blijkt dat niet enkel zeer conservatieve families niet toelaten dat jongens en meisjes hun huwelijkspartner uitkiezen, maar dat dit een algemeen geldende traditionele praktijk is in Afghanistan. Koppels die ingaan tegen de wensen van de familie en traditionele verwachtingen door met iemand van hun keuze te huwen zonder goedkeuring van de familie, worden gewoonlijk verstoten door hun familie. Ook blijkt dat voor Afghanen die terugkeren en die ongehuwd waren, hun families kort na hun terugkeer traditionele huwelijken hadden geregeld. In de Afghaanse maatschappij is alleen leven, zowel voor mannen als voor vrouwen, niet de norm en wordt het in het algemeen niet aanvaard.

Verzoeker heeft nooit willen beweren dat hij een zeer conservatieve familie heeft, maar louter dat zijn familie de in Afghanistan geldende traditionele en maatschappelijk gebruiken volgt, zoals het kiezen van een huwelijkspartner door de familie.

De motivering van het CGVS als zou zijn familie "veel minder conservatief" zijn dan hij laat uitschijnen, is derhalve weinig pertinent. Uit niets blijkt immers dat dit een praktijk is die enkel door zeer conservatieve families wordt uitgevoerd. Wel integendeel: het gebrek aan keuzevrijheid.

is de regel, en niet de uitzondering. Het CGVS brengt overigens geen enkele objectieve informatie aan waaruit het tegendeel zou moeten blijken.

De verschillende elementen die het CGVS aanhaalt om aan te tonen dat zijn familie niet dermate conservatief zou zijn, zijn derhalve weinig relevant.

8.2. Wat de foto's van [L.] betreft, onderstreept verzoeker allereerst dat op de meeste foto's alle vrouwen wel degelijk te zien zijn met een hoofddoek en bedekte hals en buste.

Het is enkel op foto's van twee gelegenheden dat de vrouwen minder bedekt te zien zijn. Het CGVS beseft echter niet dat het hier gaat over foto's die normaal gezien niet buiten de familie getoond worden, en die werden getrokken gedurende gelegenheden die binnenshuis plaatsvonden, waar of enkel vrouwen aanwezig waren, of enkel mannelijke familieleden. Verzoeker heeft ze rechtstreeks gekregen van zijn familie, aangezien dit geen foto's zijn die gedeeld worden met andere personen.

Bovendien doet het CGVS hiermee opnieuw blijf van een gebrekkige kennis van de Afghaanse context. Immers, uit de hierboven aangebrachte objectieve landeninformatie, blijkt dat de restricties die worden opgelegd aan vrouwen, met betrekking tot hun kleding, gedrag en uiterlijk, in het bijzonder in het publiek strikt worden opgelegd. Binnenshuis, en in het kader van de familie, worden ze losser geïnterpreteerd.

Dat het CGVS uit deze foto's afleidt dat zijn familie een liberale denkwijze zou hebben, is dan ook volledig misplaatst.

8.3. Omtrent de reactie van verzoekers familie op de adoptieprocedure door Mevrouw [B.], vergeet het CGVS dat een moeder en een vader hun minderjarige zoon noodgedwongen hebben zien vertrekken naar een ander continent. Elke vader of moeder zou beseffen dat het alseen "godsgeschenk" (bij wijze van spreken) is, dat iemand in dat andere continent de zorg voor zijn/haar zoon opneemt, ook al gaat het om iemand die de eigen normen en godsdienst niet deelt. Er zijn contacten geweest tussen Mevrouw [B.] en verzoekers ouders en na enkele van dergelijke gesprekken waren verzoekers ouders overtuigd van de zorg die zij aan hun zoon geeft en de oprechte liefde die zij als adoptiemoeder in de feiten voor hem voelt. Ook al is dit verre van de ideale situatie voor hen, die zorg en veiligheid geeft hen een zekere rust en vertrouwen. Dit neemt niet weg dat zij intussen wel werk hebben gemaakt van de zoektocht naar een huwelijkskandidate voor hem.

8.4. Met betrekking tot zijn relatie met [M.], benadrukt verzoeker dat hij geen "toestemming" heeft gegeven om hem een kus te geven voor de camera, maar dat zij dit spontaan gedaan heeft zonder toestemming te vragen, niet wetende dat hij aan het bellen was met zijn vader. Het is in België immers niet de norm om toestemming te vragen aan diens partner om een zoen te geven.

Het CGVS gaat bovendien volledig voorbij aan de zeer negatieve reactie van zijn vader hierop.

Verzoeker verklaarde hieromtrent in zijn verhoor: "Mijn vader werd boos en gefrustreerd en zei wat ben je aan het doen? Bid je niet meer, volg je de ramadan niet? Ze is geen moslim en je bent niet met haar getrouwd, waarom doe je die dingen met haar."

Uit deze reactie blijkt duidelijk dat niet aanvaard wordt dat verzoeker een buitenechtelijke relatie zou hebben met een meisje dat geen moslima is.

8.5. Dat verzoeker een foto op Facebook plaatste van hemzelf met zijn vriendin [M.], was misschien onbezonnen (reden waarom hij deze ook kort nadien heeft verwijderd) maar getuigt eerder van zijn hechte gevoelens voor haar én van zijn diepe overtuiging dat er volstrekt niets mis is met zijn relatie.

Hij heeft echter snel ingezien dat het geen goed idee was die foto te laten staan: zowel omwille van de racistische reacties als omwille van de relatie op zich. Overigens bleef het niet bij die ene reactie die via Messenger tot bij hem kwam (en die hij aan het CGVS overmaakte), maar kwamen er nog veel meer smalende en racistische reacties op facebook zelf (die samen met de foto te verwijderen, verdwenen zijn - hij kon niet weten dat het CGVS hem daar naar zou vragen).

Het is bovendien volledig onbegrijpelijk te lezen dat het CGVS het blijkbaar aanvaardbaar vindt dat er zeer negatieve reacties komen op de huidskleur van zijn vriendin, terwijl hieruit blijkt hoe xenofob en

racistisch de Afghaanse maatschappij is, iets waar verzoeker op heden helemaal niet meer mee kan leven.

Het CGVS zich enkel concentreert op het buitenechtelijk karakter van de relatie, en niet op de racistische karakter van de reacties, wat opnieuw van een gebrek aan zorgvuldigheid getuigt en een zeer eenzijdige benadering.

Dat er enkel reacties zouden zijn op haar huidskleur, wordt overigens tegengesproken door de reactie van zijn vader (zie 8.4.).

8.6. Verder meent het CGVS dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn omdat hij nog niet verloofd is met [L.].

Dat verzoekers familie de verloving nog niet laat doorgaan, aangezien hij zich nog steeds in een precare situatie bevindt in België, zonder verblijf en derhalve zonder vast inkomen, is allesbehalve ongeloofwaardig.

Immers, waarom zou zijn familie het risico nemen om de verloving te laten doorgaan, zolang geen enkele garantie bestaat dat verzoeker in België toegelaten zal worden tot verblijf, en zodoende zijn toekomstige partner naar België zal kunnen laten komen en de nodige middelen zal hebben om haar te onderhouden? Dit zou tot gevolg kunnen hebben dat zijn familie zich engageert ten aanzien van de familie van [L.], terwijl het risico bestaat dat zij deze engagements helemaal niet kunnen nakomen. Het risico bestaat dat verzoeker terug zal moeten keren naar Afghanistan, waar hij zal aankomen zonder enige middelen, en dus een veel mindere interessante huwelijkskandidaat zal zijn dan een man die zich in Europa bevindt en hier verblijf en een eigen inkomen heeft. Een verloving die zij niet kunnen waarmaken zou hen bijgevolg ernstig in de problemen kunnen brengen.

Het is dan ook meer dan geloofwaardig dat verzoeker de verloving wel degelijk heeft kunnen uitstellen omwille van zijn huidige verblijfssituatie.

8.7. Dat het CGVS verzoeker verwijt dat hij geen "overtuigend" bewijs heeft kunnen leveren van de uithuwelijking, is opnieuw meer dan verbazend.

Op de eerste plaats /s verzoeker nog niet uitgehuwelijkt. Zijn familie heeft hem laten weten dat er een potentiële partner werd uitgekozen, en dat wanneer zijn situatie wordt geregulariseerd, het huwelijk zal kunnen worden voltrokken. Derhalve is het allesbehalve ongewoon dat verzoeker geen tastbaar bewijs heeft van deze plannen, aangezien alles vooralsnog mondeling werd afgesproken.

Verzoeker heeft alle mogelijke bewijzen die hij heeft aan het CGVS overgemaakt, d.i. de foto's doorgestuurd door zijn familie."

Met verwijzing naar artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij een veel te hoge bewijslast oplegt. Ten slotte meent de verzoekende partij dat het ronduit verontrustend is te lezen dat de verwerende partij dat de 'sanctie' die de verzoekende partij zou krijgen indien zij zich zou verzetten tegen een gedwongen huwelijk, namelijk dat zij door haar familie uit huis zou worden gezet en derhalve verstoten zou worden, niet voldoende is om te spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. De verzoekende partij stelt dat deze zienswijze strijdig is met artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dat verzoekende partij niet de vrijheid heeft om te huwen met wie zij kiest, is in strijd met haar mensenrecht om te huwen en een gezin te stichten zoals beschermd door artikel 9 van het Handvest van de Grondrechten. Dat hij bovendien door zijn familie verstoten zou worden, en zich van de ene dag op de andere alleen achter te blijven, kan niet anders dan worden aanzien als ernstig geestelijk geweld. Overigens is het naïef te denken dat een dergelijke gebeurtenis zou plaatsvinden zonder enige vorm van potentieel lichamelijk geweld. Voorts benadrukt de verzoekende partij nogmaals dat de elementen van haar vluchtrelaas in hun geheel in aanmerking moeten worden genomen. Het is niet toegelaten dit aspect te isoleren van andere aspecten: het is niet enkel omwille van het gedwongen huwelijk alleen dat zij vervolging vreest, maar ook omwille van haar diepgaande overtuigingen die ingaan tegen de geldende normen in Afghanistan, waardoor zij problemen zou kunnen krijgen met haar familie en haar omgeving, Afghaanse overheidsactoren en de gewapende niet-statelijke groepen.

In een derde onderdeel van haar middel betoogt de verzoekende partij dat zij enerzijds een werkelijke 'transformatie' heeft ondergaan met betrekking tot haar gedachtengoed en de waarden en normen die zij aanhangt en actief verdedigt, en die voor haar dermate fundamenteel zijn geworden dat zij tot de essentie van haar identiteit en morele integriteit behoren, en anderzijds dat deze fundamentele normen en waarden volledig ingaan tegen de in Afghanistan geldende wetten en maatschappelijke normen en gebruiken. Er kan dus niet ernstig betwist worden dat de verzoekende partij beschouwd moet worden als ernstig "verwesterd". In geval van terugkeer naar Afghanistan, staat bijgevolg vast dat zij een risico op vervolging loopt doordat zij zich niet meer zal kunnen schikken naar de aldaar geldende normen en waarden, en wetten en gebruiken. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar het rapport van EASO van juni 2019. Hieruit blijkt namelijk dat individuen waarvan men beschouwd dat ze de morele

codes hebben overschreden, en/of die worden beschouwd als "verwesterd", een risicoprofiel hebben om het slachtoffer te worden van vervolging in Afghanistan (pp. 64-66). Ook individuen die zich kritisch opstellen ten aanzien van de islamitische religie lopen een verhoogd risico op vervolging (pp. 68-69). De daders van vervolging zijn zowel overheidsactoren en gewapende groepen, als de familie en de maatschappij in het algemeen, aangezien zoals hierboven uiteengezet er een lage maatschappelijke tolerantie is ten aanzien van overtredingen van de morele codes. De verzoekende partij stelt dat zij *in concreto* ernstig geweld vreest door haar familie en haar omgeving, alsook door de maatschappij in het algemeen, en mogelijk zelfs door gewapende groepen. De verzoekende partij benadrukt dat haar familie niet zal dulden dat zij een buitenechtelijke relatie heeft, en al zeker niet met een niet-moslim meisje, dat zij haar eigen huwelijkspartner kiest, dat zij haar toekomstige vrouw dezelfde vrijheden zal laten als in België, dat zij op losse manier de islam belijdt, etc. De verzoekende partij stelt dat zij aldus riskeert in meerder opzichten in een ernstige conflict te komen met haar familie en als individu in de Afghaanse samenleving. De verzoekende partij meent dat zij het gevaar loopt uitgestoten te worden door haar familie, en derhalve volledig op zichzelf aangewezen te geraken. Door dit isolement zal zij in een bijzonder kwetsbare positie terechtkomen, waardoor zij nog een verhoogd risico op vervolging vanwege de maatschappij loopt. Zij zal immers niemand hebben om enige vorm van steun of bescherming te bieden; zonder familie heeft zij geen netwerk om op terug te vallen. Er wordt immers algemeen bevestigd dat overleving in Afghanistan sterk gelinkt is aan toegang tot een netwerk. Ook hier citeert de verzoekende partij uit rapporten. Ten slotte wijst de verzoekende partij erop dat de Afghaanse overheidsactoren niet in staat zijn om effectieve bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Dit wordt bevestigd door EASO in haar rapport van 2019 (p. 123).

In een tweede middel betoogt de verzoekende partij dat bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus dient rekening te worden gehouden met de rechtspraak van de algemene vergadering van de Raad van 21 oktober 2019 omtrent Jalalabad. Met betrekking tot haar persoonlijke omstandigheden argumenteert de verzoekende partij dat: *"In het specifieke geval van verzoeker dient bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming rekening te worden gehouden met de afhankelijkheid van verzoekers familie van de Winkel die zijn vader uitbaat.1 Zoals verzoeker gedurende zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, hielp hij zijn vader vroeger bij het openhouden van de winkel.*

Verzoeker heeft gedurende zijn verhoor bij het CGVS uitgelegd dat de winkel reeds verschillende keren beschadigd werd ten gevolge van aanslagen die in de buurt plaatsvonden. Immers, zoals blijkt uit de hierbij gevoegde kaart, bevindt de winkel zich vlakbij enerzijds het radio- en televisiestation, het provinciehuis, een lokaal politiekantoor en de Kabulbank (stuk 3). Deze

gebouwen waren de voorbije jaren het doelwit van aanvallen. Er kan overigens niet worden betwist dat ieder van deze gebouwen belangrijke doelwitten van geweld kunnen zijn door de Taliban en andere niet-statelijke gewapende groepen, aangezien het belangrijke overheidsgebouwen zijn.

Bovendien heeft verzoeker aan het CGVS een niet-exhaustieve lijst overgemaakt van de incidenten die het voorbije jaar in Jalalabad hebben plaatsgevonden, dit om de hoge mate van willekeurig geweld aan te tonen. Hij voegt hierbij eveneens een kaart toe waarop de incidenten die het voorbije jaar plaatsvonden in de buurt van de winkel van zijn vader worden weergegeven (stuk 4). Uit beide kaarten samen bekeken blijkt dat op ongeveer zes maanden tijd (van januari tot eind juni 2019):

- negen incidenten plaatsvonden op minder dan 100m in vogelvlucht van de winkel;*
- elf andere incidenten plaatsvonden op minder dan 500m in vogelvlucht van de winkel;*
- drie andere incidenten plaatsvonden op minder dan 1 km in vogelvlucht van de winkel.*

In de onmiddellijke omgeving van de winkel waren dus niet minder dan 23 incidenten op een half jaar tijd.

Bovendien bevindt het huis waar zijn familie verblijft zich ook in de directe nabijheid van twee belangrijke militaire doelwitten, zoals blijkt uit bijgevoegde kaart (stuk 5). Op minder dan 500m in vogelvlucht van het huis is er namelijk een Afghaanse legerbasis (dat vroeger een Amerikaanse legerbasis was) én een politiekantoor. Het huis ligt bovendien op minder dan één kilometer in vogelvlucht van het kantoor van de NGO Save the Children waar IS in 2018 een aanslag op pleegde, waarbij zes burgers werden gedood en 27 gewond.

De nabijheid van deze potentiële doelwitten, en het aangetoond verhoogd geweld in de onmiddellijke omgeving van de winkel van verzoekers vader, zijn persoonlijke elementen in hoofdte van verzoeker die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet.

De motivering van het CGVS hieromtrent is bovendien duidelijk bekritiseerbaar:

- De verwachting van het CGVS dat verzoeker en zijn familie foto's zouden hebben getrokken van de geleden schade is volstrekt onredelijk. Zoals verzoeker duidelijk heeft uitgelegd, is dit uiteraard met

hetgeen waar de familie aan heeft gedacht op het moment dat zijn geconfronteerd werden met de schade.

Bovendien blijkt uit de hierbij gevoegde kaarten duidelijk dat er in de onmiddellijke nabijheid de voorbije zes maanden op zeer regelmatige basis aanvallen hebben plaatsgevonden.

Dit ondersteunt bijgevolg verzoekers verklaringen op geloofwaardige en aannemelijke wijze dat zij in het verleden reeds schade hebben ondervonden ten gevolge van aanslagen in de nabijheid.

Verder ziet verzoeker niet in wat het CGVS denkt te bewijzen door erop te wijzen dat een foto werd gevonden op Facebook van zijn vader in zijn winkel in 2017. Dit bewijst dat verzoekers vader wel degelijk een verfwinkel heeft. Bovendien is het uiteraard evident dat wanneer zij geconfronteerd worden met schade ten gevolge van een aanval, herstel van de schade de prioriteit krijgt, aangezien dit hun bron van inkomsten is. Dat de winkel in 2017 derhalve functioneel was, ondermijnt geenszins verzoekers verklaringen.

Ten slotte merkt verzoeker op dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de opmerkingen die werden geformuleerd ten aanzien van de notities van het persoonlijk onderhoud. Immers, verzoeker heeft uitgelegd in de brief van zijn raadsman van 26 september 2019 dat waar hij uitleg gaf omtrent de beschadiging aan de winkel, hij bedoelt dat de kasten bewogen waardoor de verfpotten eraf vielen. Door te stellen dat de opmerkingen die werden geformuleerd betreffende de notities van persoonlijk onderhoud slechts correcties van spelling inhielden, toont het CGVS zich opnieuw behoorlijk onzorgvuldig.

- Daarenboven voegt het CGVS een voorwaarde aan de wetgeving toe door te stellen dat

" van een gewone burger redelijkerwijze kan worden verwacht dat die het persoonlijk risico om slachtoffer te worden van een aanslag door anti-gouvernementele elementen (AGE's) kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van AGE's worden aangeduid'.

De wetgeving voorziet geenszins dat een burger ervoor zou moeten zorgen dat hij om een risico om slachtoffer van geweld te worden niet meer in een winkel zou mogen werken of die winkel zou moeten verhuizen omdat deze in de nabijheid ligt van militaire doelwitten.

Dit is een onmogelijke invulling geven aan de subsidiaire beschermingsstatus, en een verantwoordelijkheid leggen bij het slachtoffer van dergelijk geweld, terwijl het aan de overheidsinstanties van het land van herkomst is om bescherming te bieden.

De motivering is bovendien tegenstrijdig en naar gelang het uitkomt wordt eerst verweten aan verzoeker " Bovendien heeft uw vader tot op heden een winkel in Jalalabad waardoor

U makkelijk aan werk zou komen" (pagina 2, alinea 5 in fine van de motivering) om zijn verwesterd karakter te minimaliseren en hier wordt dan weer gesteld dat hij maar op een andere plaats moet gaan werken dan in de winkel om zijn persoonlijk risico om slachtoffer te worden te vermijden.

Het CGVS vindt blijkbaar altijd de spreekwoordelijke stok om de hond te slaan...

Ten slotte maakt het CGVS de veronderstelling dat verzoekers vader zijn hulp helemaal niet nodig heeft om de winkel te kunnen draaiende houden, zonder verzoeker hier ook maar over te hebben ondervraagd.

Ook leeft het CGVS in de illusie dat verzoeker zonder meer werk zou kunnen vinden, terwijl uit objectieve landeninformatie blijkt dat er een zeer hoge werkloosheid is in Afghanistan, in het bijzonder voor mannen onder 25 jaar:

[...]

De conclusie van het CGVS dat verzoeker nalaat bewijs te leveren dat hij omwille van persoonlijke omstandigheden een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, is, gelet op de hierboven uiteengezette objectieve elementen waaruit blijkt dat verzoeker wel degelijk aannemelijk dit verhoogd risico loopt, allesbehalve overtuigend en zorgvuldig."

- De aanvullende nota

In haar aanvullende nota deelt de verzoekende partij mee dat de adoptieprocedure die op 1 februari 2018 opgestart werd bij de familierechtbank te Gent, intussen heeft geleid tot een adoptie bij vonnis van 6 februari 2020 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen. De verzoekende partij voegt het vonnis ook toe. De verzoekende partij deelt voorts mee dat ze een opleiding als installateur van zonnepanelen volgt en actief is als vrijwilliger. De verzoekende partij voegt hier ook de stukken van toe. De verzoekende partij verwijst in haar nota ook naar een arrest van de Raad van november 2019 en betreft deze zaak ook op haar eigen situatie. Ook benadrukt de verzoekende partij de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar en stelt dat in haar dorp van herkomst ook een aanslag heeft plaatsgevonden op 7 juli 2020 waarbij het hoofd van de lokale politie en twee politiemensen zijn omgekomen. Daarenboven heeft er op 12 juli 2020 ook een aanslag in hetzelfde dorp plaatsgevonden tijdens de begrafenis van een districtspolitiechef. Op 2 augustus 2020 heeft er een aanslag op de gevangenis van Jalalabad plaatsgevonden die door de Islamitische Staat opgeëist werd waardoor ook honderden

gevangenen ontsnapt zijn. De verzoekende partij zet uiteen dat deze gevangenen zich over de stad Jalalabad en de regio verspreiden waardoor ze hun extremistische gedachtengoed over de bevolking verspreiden.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus antwoordt de verzoekende partij in de aanvullende nota op de documentatie die de verwerende partij in haar aanvullende nota van 5 augustus 2020 bijgebracht heeft. De verzoekende partij merkt hierbij op dat deze nota de situatie tot en met maart 2020 beschrijft, maar wijst op een aanslag op de politie op 7 juli 2020 en een aanslag die de begrafenis van een districtspoliteichef tot doelwit had. De verzoekende partij stelt dat haar ouders in de nabijheid van verschillende militaire doelwitten woont, en zet dit uiteen in haar aanvullende nota. Om haar argumentatie te onderbouwen voegt de verzoekende partij ook een kaart toe aan haar nota.

De verzoekende partij voegt aan haar aanvullende nota de volgende documenten toe:

- adoptievonnissen van 6 februari 2020 van de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen afdeling Gent
- overzicht van incidenten met summier vertaling van de kop/inhoud van de nieuwsberichten 3 oktober 2019 tot 1 augustus 2020
- persartikelen in verband met de aanslag van 12 mei 2020, de aanslag van 2 augustus 2020
- contract vrijwilligerswerk van juni-september 2020
- contract opleiding tot installateur zonnepanelen/hoogtewerker
- 's Raads arrest van 3 december 2019 met nummer 229 740.

2.1.2. De verwerende partij

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend. Op 5 augustus 2020 legt de verwerende partij een aanvullende nota neer waarbij ze de volgende rapporten voegt

- de COI focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020
- kaart Jalalabad City Region, 27 november 2019.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat om als vluchteling te worden erkend de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Het loutere feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België, volstaat niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

In zoverre wordt geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.”

Er dient aan beide voorwaarden voldaan te zijn (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat de groep zeer divers is, zowel wat betreft achterliggende motieven en oorzaken van verwestering, alsook de mate en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ten slotte ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in het betrokken land een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu elk van deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij dit opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond godsdienstige overtuiging wordt geboden, slechts gedrag dat betrokkene noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat op een godsdienstige overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond politieke overtuiging is vereist dat het verwesterde gedrag op een politieke overtuiging is gebaseerd en bijzonder belangrijk is voor de betrokkene om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, dat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. *In casu*, besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om als vluchteling te worden erkend, tenzij de verzoeker van internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar - zoals ook de UNHCR ook uitdrukkelijk aangeeft - dat een vreemdeling die zich inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Het gaat dan om de situatie waarin een vreemdeling aannemelijk moet maken dat hem een van de vervolgingsgronden wordt toegedicht door een actor van vervolging in verband met zijn persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen kenmerken, of waarin een vreemdeling aannemelijk maakt dat hij daardoor in het land van herkomst een risico loopt op een onmenselijke behandeling. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘to play the game’. Op pagina 46 van de UNHCR Guidelines van augustus 2018 wordt uiteengezet dat men niet effectief dient bekeerd te zijn tot een

andere religie, alvorens beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen en dat hen hierdoor een steun aan de regering en internationale gemeenschap wordt toegedicht. Het UNHCR heeft daarin expliciet verwezen naar rapporten waaruit blijkt dat individuen die terugkeerden uit westerse landen naar Afghanistan werden gefolterd en vermoord omdat men hen als “vreemdelingen” beschouwt die spioneren voor een westers land. In de voetnoten van voormelde richtlijnen worden er een aantal voorbeelden toegelicht.

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging spelen met name het gedrag van de vreemdeling in het land van herkomst, de leeftijd die hij had op het moment van zijn vertrek, hoe hij zich in België heeft ontwikkeld en zijn verblijfsduur in België een belangrijke rol. De EASO guidance note van juni 2019, en de UNHCR guidelines van augustus 2018 geven aan dat in het individueel onderzoek ook rekening moet worden gehouden met verschillende factoren zoals het gedrag van de betrokkene, de streek van herkomst, gedrag van de familie, enz. (p.65). Als een vreemdeling stelt uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen kenmerken te hebben, dan moet hij aannemelijk maken dat hij die niet kan veranderen of dat dat redelijkerwijs niet van hem mag worden verwacht, dan wel dat hij die niet duurzaam kan verbergen. Daarnaast moet hij, mede door algemene informatie over het land van herkomst te verstrekken, aannemelijk maken dat hem door die kenmerken een vervolgingsgrond wordt toegedicht door een actor van vervolging of dat hij daardoor in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op onmenselijke behandeling.

In casu is de verzoekende partij als tiener naar België gekomen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij aankomst in België verklaarde geboren te zijn in 1997 waardoor de verzoekende partij als meerderjarige beschouwd werd. Daarentegen blijkt uit het vonnis van 6 februari 2020 van de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen afdeling Gent dat de verzoekende partij op 15 mei 1998 geboren is. In dit vonnis spreekt de familierechtbank de gewone adoptie uit nadat ze de kandidaat-adoptant en de kandidaat-geadopteerde heeft gehoord. De rechtbank stelt uitdrukkelijk dat: *“eensluidend met het advies van het openbaar ministerie, stelt ook de rechtbank vast dat aan de wettelijke voorwaarden is voldaan, de adoptie op wettige redenen steunt, de nodige formaliteiten werden vervuld en alle wettelijke belangen werden gerespecteerd zodat het verzoek gegronnd is.”* Zowel bij de in het kader van haar adoptieprocedure als in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming brengt de verzoekende partij een gelegaliseerde geboorteakte bij die als geboortedatum 15 mei 1998 vermeldt. Tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaart de verzoekende partij dat ze bij aankomst in België haar geboortedatum niet kende en op aanraden van derden gezegd heeft dat ze achttien jaar oud was, waardoor op haar eerste verzoek om internationale bescherming als geboortjaar 1997 vermeld wordt (notities persoonlijk onderhoud 6 september 2019, p.4). Met betrekking tot de gelegaliseerde geboorteakte wordt in de bestreden beslissing gesteld dat: *“Zo vormen uw geboorteakte en de vertaling ervan hoogstens een bewijs van uw herkomst en geboortedatum, hetgeen niet betwijfeld wordt.”* Bijgevolg betwist de verwerende partij niet dat de verzoekende partij op 15 mei 1998 geboren werd. Toen de verzoekende partij op 1 november 2015 het Rijk binnenkwam was ze aldus nog minderjarig. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing gesteld dat: *“Uit uw geboorteakte blijkt daarenboven dat u op 15 mei 1998 geboren bent in Afghanistan en u verliet Afghanistan in oktober of november 2015 wanneer u ruim 17 jaar oud was.”* In Afghanistan heeft de verzoekende partij ook school gelopen en een deel van haar puberteit doorgebracht. De verzoekende partij is aldus vertrouwd met de traditionele Afghaanse samenleving en de aldaar geldende normen. Het gegeven dat de verzoekende partij in Afghanistan school gelopen heeft en er deels opgegroeid is, neemt niet weg dat de jaren die zij in België heeft geleefd als zeventienjarige en jongvolwassene eveneens (ook) bepalend (kunnen) zijn voor de vorming van haar identiteit, in het bijzonder wat haar ethische en politieke overtuiging betreft, zoals terecht uiteengezet in het verzoekschrift.

Gedurende de loop van haar eerste verzoek om internationale bescherming heeft de verzoekende partij deelgenomen aan een buddyproject in Gent. De verzoekende partij kreeg een buddy toegewezen. Dit betreft een persoon die de verzoekende partij individueel begeleidt. Op het einde van haar persoonlijk onderhoud van 14 maart 2017 maakt de verzoekende partij melding van haar “voogd”, maar de *protection officer* stelt hier geen verdere vragen over. Er kan aangenomen worden dat de verzoekende partij hiermee haar “buddy” bedoelde. Uit de brief van de advocaat van de verzoekende partij van 22 januari 2019 die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij haar “buddy” toegewezen kreeg in januari 2017 in het kader van een specifiek project. Deze persoon begeleidde de verzoekende partij op een individuele manier, maar sinds augustus 2017 woont de verzoekende partij ook bij haar “buddy” in. De verzoekende partij was op dat ogenblik net negentien jaar oud. De “buddy” van de verzoekende partij is een alleenstaande Belgische vrouw met een universitair diploma, geboren

in 1967. De advocaat van de verzoekende partij haalt aan dat de “buddy” van de verzoekende partij eveneens een christelijke achtergrond heeft. In de stukken van het administratief dossier wordt aangegeven dat de verzoekende partij in de familie- en vriendenkring van haar “buddy” opgenomen wordt. De relatie tussen de verzoekende partij en haar “buddy” heeft verder vorm gekregen en uiteindelijk werd een gewone adoptieprocedure opgestart.

In het vonnis van 6 februari 2020 spreekt de familierechtbank de gewone adoptie uit nadat ze de kandidaat-adoptant en de verzoekende partij als kandidaat-geadopteerde heeft gehoord en op eensluidend advies van het openbaar ministerie. Ten gevolge van deze gewone adoptie werd er een juridische verwantschap gecreëerd tussen de adoptant en de geadopteerde. In de verhouding adoptant-adoptandus is er ook bij een gewone adoptie een volledige gelijkstelling met een gewone afstammingsband. Het adoptiekind wordt ten aanzien van de adoptant op voet van volstrekte gelijkheid gesteld met een kind dat geboren is uit de adoptant. Aldus is er in de verhouding adoptant-adoptandus geen verschil met de volle adoptie. Bij de gewone adoptie strekt deze verwantschapsband in de adoptieve familie wel niet verder dan de eerste graad. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij een hechte band met haar adoptiemoeder heeft (notities persoonlijk onderhoud [NPO] 6 februari 2019, p.9-10), maar dat ze daarnaast ook nog samen een peter en meter hebben gekozen. De verzoekende partij geeft aan dat ze deze drie personen ook als haar familie beschouwt (NPO 6 februari 2019, p.10). Vooraleer ze met haar “buddy”/adoptiemoeder samenwoonde, bezochten deze drie personen haar drie à vier keer per week in het centrum.

Voorts blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij en de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij een liefdesrelatie heeft met een meisje van Ethiopisch origine, die op zesjarige leeftijd geadopteerd werd. Dit meisje is het nichtje van haar peter. Zij is zelf geen moslima. Tevens heeft de verzoekende partij bij haar tweede verzoek om internationale bescherming aangegeven dat ze in België als seizoenarbeider in een biologische boerderij gewerkt heeft en daarna als hulpkok in een vegetarisch restaurant. De verzoekende partij voegt de contactgegevens van deze personen toe. Ook heeft de verzoekende partij deelgenomen aan een panelgesprek in september 2017 en een lezing voor scholieren. Al deze gegevens worden niet betwist door de verwerende partij. In de notities van het persoonlijk onderhoud geeft de verzoekende partij ook aan dat ze een opleiding bij de VDAB zal volgen. Uit de stukken toegevoegd aan de aanvullende nota blijkt dat de verzoekende partij ook daadwerkelijk deze opleiding volgt. Deze opleiding bestaat uit verschillende onderdelen onder meer basistechniek mechanica, monteur zonnepanelen, aanslaan en uitwijzen van lasten en dakdekker. Hiervoor begeeft de verzoekende partij zich onder andere vanuit Gent naar Herentals. De verzoekende partij voert tijdens haar gehoor ook aan dat ze ingeschreven is voor niveau vijf en zes van de cursus Nederlands (NPO 6 februari 2019, p.10). Tijdens het gehoor drukt de verzoekende partij zich deels in het Pashtou en deels in het Nederlands uit, ook met betrekking tot kernaspecten van haar vluchtrelaas. Hier wijst zij ook op het belang van gendergelijkheid, scholing, haar opvattingen omtrent het huwelijk en seksualiteit. De verzoekende partij geeft ook aan dat haar ideeën over het leven verbreed zijn door met haar moeder, haar vriendin, haar peter en meter te spreken. Deze waarden stemmen ook overeen met het gedrag dat de verzoekende partij tentoonspreidt.

Uit de stukken van het administratief dossier en de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat significante personen in haar leven alhier in België haar waarden en visies beïnvloed hebben en deze verder hebben ontwikkeld. Aldus heeft de verzoekende partij de bewuste keuze gemaakt om in België in een intra-religieuze en multiraciale omgeving te wonen, relaties aan te gaan en zich verder te ontwikkelen waarbij mannen en vrouwen gelijk zijn. Het feit dat de verzoekende partij heeft verklaard nog een moslim te zijn, doet hier geen afbreuk aan. Daarenboven blijkt uit het persoonlijk onderhoud dat de verzoekende partij de vereisten van de islam niet strikt opvolgt. Indien je het geheel van de elementen samen beoordeelt, dan betoogt de verzoekende partij terecht dat ze de voorbije jaren zich niet zo maar een “westerse levensstijl” eigen heeft gemaakt, maar dat zij zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan haar identiteit en morele integriteit.

In de EASO guidance note van juni 2019 wordt eveneens verwezen naar de COI “Afghanistan Individuals targeted under societal and legal norms”, december 2017 van EASO (hierna EASO COI december 2017). Het voormeld rapport stelt dat de Afghaanse samenleving een breed scala aan opvattingen omvat over het Westen, van stedelijke liberale elites en jonge professionals in Kabul, tot stammen van stedelijke en landelijke Afghanen, waaronder jongeren, die zich aansluiten bij een reeks islamitische en fundamentalistische ideologieën, ook onder de opgeleide jeugd (p.100). Voorts leert het rapport ons dat een deel van de Afghaanse bevolking en de maatschappij open staat voor 'westerse

waarden', of die hebben samengewerkt met internationale krachten, NGO's of organisaties, maar dat er ook voldoende conservatieve elementen in de maatschappij zijn, en ook binnen individuele families, die een bedreiging zouden kunnen vormen voor iemand die terugkeert uit Europa. Het rapport vervolgt dat er een sterk verschil is in de manier waarop het Westen wordt gezien in landelijke gebieden, versus in de stad Kabul, waarbij er opgemerkt wordt dat het zeggen van 'het verkeerde op het verkeerde moment' een negatieve reactie kan veroorzaken. Het rapport benadrukt dat de bronnen aangeven dat het belangrijk is voor Afghanen die terugkeren om zich aan te passen aan de lokale maatschappelijke en culturele normen en de verwachtingen binnen de gemeenschappen waar ze wonen te volgen. In het rapport wordt ook aangegeven dat het uiten van meningen rond de islam of rond gender, bijvoorbeeld, als uitdagend kunnen beschouwd worden waardoor jongeren die langere tijd in Europa hebben doorgebracht in gevaar kunnen komen.

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift terecht dat uit de EASO COI december 2017 in het algemeen blijkt dat de Afghaanse maatschappij geen overtredingen van de islam aanvaardt en dat personen die worden beschuldigd van godslastering of het zwartmaken van religie het doelwit van geweld kunnen zijn (p.27). Uit voormeld rapport blijkt inderdaad ook dat de maatschappelijke positie van de vrouw in Afghanistan ingebed is in een constellatie van normen en waarden die verankerd zijn in familiale, religieuze, tribale en gewoonterechtelijke tradities. De Afghaanse maatschappij wordt gekenmerkt door diep ingebedde attitudes en maatschappelijke structuren die gender discriminatie versterken en verderzetten. Cultuur en traditie beïnvloeden sterk de plaats van de man als autoriteit, en verantwoordelijk voor veiligheid, bescherming en noden van de familie, wat sterk verbonden is met de noties van eer en schaamte; vrouwen daarentegen worden gezien als verantwoordelijk voor het huishouden en zijn ondergeschikt. Hoewel er langzaam meer bewustzijn is omtrent de rechten van vrouwen, blijven traditionele socio-culturele attitudes en gedragspatronen de lagere maatschappelijke status van vrouwen versterken, en leiden zij tot gender-gerelateerd geweld (p.33).

Tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming heeft de verzoekende partij verklaard dat ze in een ziekenhuis in Jalalabad geboren is, maar dat zij daarna in het dorp Atawaura gelegen in het district Khewa (Kuz-Kunnar) in Nanagarhar tot de negende graad gewoond heeft waarna ze met haar vader naar Jalalabad verhuisd is. In Jalalabad baat haar vader een verfwinkel uit. In de beslissing van 14 april 2017 blijkt dat de adjunct commissaris-generaal stelt dat: *"In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt."* en vervolgens concludeert dat: *"Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet."* Deze zienswijze wordt bevestigd in het arrest van 22 januari 2018 met nummer 198 271. Dit arrest heeft kracht van gewijsde. In haar tweede verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij geen nieuwe verklaringen af omtrent haar herkomst. Evenmin brengt ze hier nieuwe documenten over bij. Bijgevolg kan de verwerende partij Jalalabad niet zonder meer als de regio van herkomst van de verzoekende partij beschouwen, zoals ze dit in de bestreden beslissing doet.

Uit de landeninformatie blijkt dat in de provincie Nangarhar verschillende Afghaanse en buitenlandse groepen die in de provincie aanwezig zijn, zoals de Taliban, Hezb-e Islami, maar ook Salafi-groepen en buitenlandse groepen zoals Al-Qaeda, Lashkar-e Islam, Tehrik-e Taliban Pakistan en splintergroepen van deze laatste. De COI Focus betreffende de veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020 geeft aan dat in het district Kuz-Kunar de overheid in grotere mate aanwezig is dan de Taliban. Het district staat niet vermeld bij de districten die onder de controle staan van de overheid, maar ook niet bij de districten die onder de controle staan van de Taliban. Het betreft een betwist gebied.

De Raad is dan ook van oordeel dat, gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot haar concrete en specifieke, persoonlijke situatie, de kans reëel is dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar haar regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. De Raad wijst vooral op de volgende elementen eigen aan de verzoekende partij: (i) het feit dat de verzoekende partij reeds als minderjarige Afghanistan heeft verlaten richting Europa, (ii) haar jarenlange verblijf en integratie hier in de Belgische samenleving, (iii) het feit dat de verzoekende partij de bewuste keuze gemaakt heeft om in België in een intra-religieuze en multiraciale omgeving te wonen, diepgaande relaties aan te gaan met een niet-moslim vrouw van Afrikaanse herkomst en zich verder te ontwikkelen in een omgeving waar mannen en vrouwen gelijk

behandeld worden, (iv) haar gewone adoptie door een Belgische vrouw met een christelijke achtergrond en (v) het gegeven dat zij afkomstig is uit een dorpje in het Afghaanse district Kuz-Kunar waar de taliban aanwezig is waardoor het niet onredelijk is aan te nemen dat haar terugkeer onmiddellijk wordt opgemerkt door onder andere de leden van de taliban of inwoners die talibanleden op de hoogte kunnen brengen. Daarnaast dient rekening te worden gehouden bij de beoordeling van de vrees voor vervolging van de verzoekende partij met enerzijds de strenge sociaal/religieuze Afghaanse cultuur en de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde informatie door haar bijgebracht alsook die van verwerende partij vervat in het administratief dossier omtrent personen, inzonderheid op het Afghaanse platteland, die als “verwesterd” worden beschouwd het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die geassocieerd worden met westerse landen. Daarenboven is er in hoofde van de verzoekende partij geen sprake van perceptie, maar heeft zij zich daadwerkelijk westerse normen en waarden eigen gemaakt waarvan men redelijkerwijs niet van haar mag verwacht dat zij die op duurzame wijze verbergt. Er kan onder meer niet van haar verwacht worden dat ze bij een terugkeer naar haar regio van herkomst op duurzame wijze verbergt dat ze in België familie is van een Belgische vrouw met een christelijke achtergrond met wie ze samengewoond heeft, hier een relatie heeft met een Belgisch meisje van Ethiopisch afkomst en voor gendergelijkheid is.

2.2.4. Uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Uit artikel 8 van richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, blijkt duidelijk dat de bewijslast van het intern vestigingsalternatief bij de verwerende partij ligt. Voor verzoeker blijft de samenwerkingsplicht gelden met dien verstande dat hij in de mogelijkheid wordt gesteld om zijn opmerkingen te laten gelden met betrekking tot het voorgestelde vestigingsalternatief.

Dit intern vluchtalternatief moet zowel veilig als redelijk zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de algemene situatie in het vestigingsalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoeker.

Hoewel de richtlijnen van UNHCR (“Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018) en EASO (“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis” van juni 2019) inzake een intern vluchtalternatief niet bindend zijn, is het nuttig om bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief deze richtlijnen, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota’s zelf verwijst, in overweging te nemen.

Wat betreft de voorwaarde van veiligheid, overwegen EASO (p. 127) en UNHCR (p. 106-107) dat aan deze voorwaarde is voldaan wanneer de verzoeker in het voorgestelde hervestigingsgebied geen (nieuw) risico loopt op vervolging of ernstige schade.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de ouders van de verzoekende partij heden in Jalalabad wonen waar haar vader een winkel heeft. Daarenboven heeft de verzoekende partij voorafgaand aan haar vertrek uit Afghanistan ook in Jalalabad verbleven. Bijgevolg dient onderzocht te worden of de verzoekende partij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad beschikt.

Uit het EASO-rapport december 2017 blijkt dat wanneer een jongeman terugkeert uit Europa, familie en verwanten de persoon zullen verwelkomen, en iedereen uit de buurt (mannen) naar hem zullen komen en met hem gedurende meerdere dagen thee zullen drinken. Ze kijken in feite toe om te zien hoe deze persoon is veranderd. Het rapport geeft ook aan dat er veel gemeenschapsroddels zijn, wat betekent dat mensen gemakkelijk veronderstellingen maken of geruchten verspreiden. In die omstandigheden wordt het moeilijk voor iemand om de percepties rond hem te controleren over zijn terugkeer. Het rapport legt uit dat het in Afghanistan erg moeilijk is om zich te verdedigen tegen al dan niet valse beschuldigingen dat men een spion is, een losse moraal heeft of men geen goede moslim meer is. Het rapport geeft ook aan dat het belangrijk is voor Afghanen die terugkeren naar het land om zich aan te passen en de maatschappelijke en culturele normen en verwachtingen binnen de gemeenschappen waar ze wonen te respecteren en volgen. Er wordt verder uitdrukkelijk gesteld dat het uiten van bepaalde meningen omtrent de islam of gender, bijvoorbeeld, als uitdagend kunnen beschouwd worden

waardoor jongeren die langere tijd in Europa hebben doorgebracht, in gevaar kunnen komen (p. 101-104). Uit de landeninformatie die door de partijen bijgebracht worden blijkt niet dat dit anders is voor de personen die naar Jalalabad terugkeren.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt inderdaad dat haar ouders op de hoogte zijn van haar adoptie door mevrouw B. en hier niet tegen gekant zijn. Eveneens kan er aangenomen worden dat haar ouders weten dat ze met mevrouw B., haar adoptiemoeder, samenwoont. Ook blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat haar vader haar Belgische vriendin van Ethiopische afkomst bij toeval via een videogesprek eens gezien heeft. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de vader van de verzoekende partij negatief op deze relatie gereageerd heeft. Dit blijkt ook uit het gegeven dat de vader van de verzoekende partij binnen de Afghaanse gemeenschap naar een bruid voor de verzoekende partij zoekt. De verzoekende partij bracht voor het nemen van de bestreden beslissing berichten bij waar haar familie foto's van de mogelijke huwelijkskandidaat naar haar opgestuurd hebben. Daargelaten de vraag in welke mate de verzoekende partij van haar ouders inspraak zou krijgen in de keuze van de Afghaanse bruid, kan aan de verzoekende partij -gelet op de bijgebrachte landeninformatie- het voordeel van de twijfel gegund worden dat haar ouders binnen de Afghaanse gemeenschap een huwelijkspartner zoeken, niet omdat ze uit een zeer conservatieve familie komt, maar omdat haar ouders wel de traditionele en maatschappelijke Afghaanse gebruiken volgen. De verzoekende partij verklaart voorts dat ze een foto van haar en haar vriendin op Facebook geplaatst heeft, maar ze heeft deze foto omwille van de racistische reacties snel van Facebook verwijderd. De verzoekende partij betoogt dat ze verwijderde Facebookberichten niet kan terugvinden. De verwerende partij betwist niet dat je verwijderde berichten van Facebook niet kan terugvinden. De verzoekende partij tracht daarom de afwijzende reacties van haar vrienden te staven aan de hand van een Messengerbericht. De verwerende partij trekt wel in twijfel dat de verzoekende partij een dergelijke foto op Facebook geplaatst heeft. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verwerende partij de relatie tussen de verzoekende partij en het Belgisch meisje van Ethiopische afkomst niet betwist. Gelet op de leeftijd van de verzoekende partij en de omgeving waarin zij zich in België bevindt, zijn er onvoldoende elementen voorhanden om de waarachtigheid van de verklaringen van de verzoekende partij hieromtrent in twijfel te trekken.

De familie van de verzoekende partij is weliswaar niet zeer conservatief, doch maakt de verzoekende partij aannemelijk dat haar ouders wel de traditionele en maatschappelijke Afghaanse gebruiken volgen waarbij ze onder meer abstractie maken van haar relatie. Deze elementen zijn op zich onvoldoende om te besluiten dat de verzoekende partij binnen haar gezin in Afghanistan een risico loopt op vervolging of ernstige schade.

Een terugkeer naar Jalalabad houdt ook in dat de verzoekende partij in deze stad met andere personen in contact komt. Op basis van de landeninformatie kan aangenomen worden dat de mannen uit de buurt naar de verzoekende partij zullen gaan en gedurende meerdere dagen thee met haar zullen drinken om te zien hoe de verzoekende partij is veranderd. Gedurende deze intermenselijke contacten kan redelijkerwijze aangenomen worden dat er vragen over haar verblijf in Europa zullen gesteld worden. De EASO COI december 2017 geeft aan dat bepaalde personen in de Afghaanse gemeenschap 'westerse waarden' tolereren, maar dat er ook voldoende conservatieve elementen in de maatschappij zijn. De verwerende partij brengt geen informatie bij waaruit blijkt dat de omgeving van de verzoekende partij in Jalalabad dermate tolerant is ten aanzien van 'westerse waarden'. Uit de landeninformatie blijkt immers dat deze tolerante houding ten aanzien van "westerse waarden" voornamelijk terug te vinden is bij de stedelijke elites, jonge professionals in Kabul en bij mensen die zelf met internationale organisaties hebben samengewerkt. *In casu* blijkt dit niet het geval te zijn in hoofde van de verzoekende partij. In hun dorp van herkomst was haar vader weliswaar dorpsoudste, maar na hun verhuis naar Jalalabad baat hij er een eenvoudige winkel uit. Er liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat de familie van de verzoekende partij zich binnen de elite in Jalalabad begeeft en daar toegang tot heeft. Uit de elementen van het dossier blijkt eerdere dat haar gezin zich begeeft binnen kringen waar de traditionele en maatschappelijke Afghaanse gebruiken en normen gerespecteerd worden. Dit blijkt onder meer ook uit de racistische reacties van de Afghaanse neven en klasgenoten van de verzoekende partij op de foto van de verzoekende partij en haar vriendin op Facebook waardoor zij genoodzaakt werd deze foto weg te halen. Zoals hoger reeds aangegeven stelt de EASO COI december 2017 dat tal van bronnen verklaren dat de samenleving over het algemeen geen vermeende overtredingen van de islam duldt. Om als een goede moslim beschouwd te worden en aan te tonen dat zij niet leeft volgens lossere morele regels kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat de verzoekende partij bij haar terugkeer naar Jalalabad onder meer haar gewone adoptie door een Belgische vrouw met een christelijke achtergrond, haar samenwoont met haar en haar relatie met een Belgisch meisje van Ethiopische

afkomst die geen moslima is voor haar omgeving verborgen zal moeten houden, maar ook afstand zal moeten nemen van fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden die zij zich eigen heeft gemaakt en die raken aan haar identiteit en morele integriteit om niet aan een risico op vervolging blootgesteld te worden. Uit hetgeen voorafgaat blijkt ontegensprekelijk dat de verzoekende partij de bewuste keuze gemaakt heeft om in België in een intra-religieuze en multiraciale omgeving te wonen, relaties aan te gaan en zich verder te ontwikkelen waarbij mannen en vrouwen gelijk behandeld worden. Daarenboven blijkt uit het persoonlijk onderhoud dat de verzoekende partij de vereisten van de islam niet strikt opvolgt. *In casu* maakt de verzoekende partij aannemelijk, gelet op het geheel van de elementen, dat er in haar hoofde sprake is van een verwesterd gedrag dat op een politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor haar om haar identiteit of morele integriteit te behouden waardoor er niet kan aangenomen worden dat zij het geheel van deze elementen op een duurzame wijze verborgen houdt bij een terugkeer naar Jalalabad. Indien de verzoekende partij deze elementen in haar Afghaanse omgeving in Jalalabad vermeldt, bestaat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat de verzoekende partij wordt blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging.

De Afghaanse overheid heeft heden weliswaar de controle over Jalalabad, doch blijkt uit de landeninformatie niet dat de Afghaanse overheid in Jalalabad bij machte is om de verzoekende partij bescherming te bieden zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Uit de COI Focus van maart 2020 blijkt dat de regering omwille van het onvoldoende goed functioneren van de politie waardoor er verschillende aanslagen gepleegd werden alle senior politiefunctionarissen heeft vervangen en vanaf augustus 2018 de controle over de veiligheid van Jalalabad aan het leger overgedragen heeft. Ook werd in 2018 de gouverneur van Nangarhar ontslagen wegens de verslechterende veiligheidssituatie in de provincie. Omwille van deze maatregelen is het aantal zelfmoordaanslagen in het najaar van 2018 en in 2019 gedaald, doch bleek dit niet voldoende te zijn. Nadat verschillende explosies de stad Jalalabad getroffen hadden draagt de politie de veiligheid van Jalalabad over aan de special forces in 2019. Begin juli 2019 verklaart het provinciale politiehoofdkwartier van Nangarhar dat een zestig man tellende nieuwe politie-eenheid is opgericht om de poorten van de stad Jalalabad te bewaken en voertuigen die de stad binnenrijden te doorzoeken (p.36-37). Hieruit blijkt dat de focus van de Afghaanse overheid ligt bij het bewaken en verbeteren van de algemene veiligheidssituatie in de stad Jalalabad, doch kan niet aangenomen worden dat de Afghaanse overheid om in het individuele geval van de verzoekende partij voldoende bescherming te bieden aan de verzoekende partij, gelet op de specifieke situatie van Afghanistan.

Bijgevolg acht de Raad het gegeven dat de ouders van de verzoekende partij in Jalalabad wonen en zij daar ook voor haar vertrek uit Afghanistan verbleven heeft, op zich onvoldoende om aan te nemen dat de verzoekende partij in Jalalabad heden over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt gelet op haar (toegedichte) politieke overtuiging.

2.2.5. Gelet op bovenvermelde motieven zijn de overwegingen van de bestreden beslissing onvoldoende om de weigeringsbeslissing te schragen.

2.2.6. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en gelet op het profiel van de verzoekende partij, de verschillende stukken die voorgelegd werden en de verwijzing naar landeninformatie, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden die krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet zijn vereist opdat haar het voordeel van de twijfel kan worden gegund. De Raad stelt dan ook vast dat in hoofde van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging kan worden aangenomen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. In acht genomen wat voorafgaat wordt de verzoekende partij als vluchteling erkend in de zin van voormeld artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven alsook de argumentatie van verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS